

тюри, и който се разраства въ скоро време въ единъ много добре школуванъ и отлично обигранъ оркестъръ. Съ него Л. изпълнява своитъ маршове, валсове, лендлери, и става любимецъ на виенската публика. Значението на Л. се състои въ това, че той разширява обема на валса, предава му по-голъмо изящество — нѣщо което доведе до още по-голъмо майсторство неговия ученикъ, и по къснешенъ съперникъ, Йоханъ Щраусъ. Творенията на Л., надъ 200, състоящи се главно отъ танцова музика, а сжщо потпури, симфонии и мелодрами, се отличаватъ съ своята красива, оригинална мелодика, хуморъ, сърдечност и ефективна инструментация.

Ланко, Ана — Lankow, Anna — пѣвица и педагожка, род. 13 ян. 1850 въ Бонъ, умр. 19 мартъ 1908 въ Бонъ, ученица на Лайпцигската и Дрезденска консерватории, пѣла въ Ваймарския театъръ, после концертирала въ Америка, следъ което се отдава на гласова педагогия, резултатъ отъ която е нейната специална метода на развиване низкитъ регистри преди високитъ.

Ланой, Едуардъ баронъ фонъ — Lannoy, Eduard Freiherr von — поетъ, компонистъ музикаленъ писателъ и критикъ, род. 4 дек. 1787 въ Брюкселъ, умр. 28 мартъ 1853 въ Виена, живѣлъ промѣнливо — въ Брюкселъ, Парижъ и Виена, занимавайки се съ научни и художествени изучвания — отъ 1850 председателъ на консерваторията и на „Concerts spirituels“ въ Виена. Като критикъ — отъ най-върлъ противникъ на Бетховена, Л. става, въ края, неговъ най-възторженъ почитателъ. Творби: симфонии, увертюри; опери — „Либуса“, „Кетли“, мелодрами: „Флорентински лъвъ“, „Черниятъ Абатъ“, „Единъ часовникъ“, пѣсни; кантати; клавирни и цигулкови творби.

Лансъ, Михаелъ — Lans, Michael — католически свещеникъ, — теоретикъ и компонистъ, род. 18 юли 1845 въ Харлемъ, писалъ Учебникъ по строгия контрапунктъ (1889) и „Палестрина“ (1882) и др., компониралъ една меса и кантати.

Ланцети, Салваторе — Lanzetti, Salvatore — в.чело-виртуозъ и ком-

понистъ за своя инструментъ, род. 1710 въ Неаполъ, умр. 1780 въ Торино, компониралъ сонати и една школа за виолончелъ.

Ла прима волта, ит. la prima volta — първиятъ пътъ (при знаковетъ за повторение).

Лапшинъ, Иванъ Ивановичъ — руски музикаленъ естетъ и критикъ, род. 1870 въ Петербургъ, билъ професоръ въ тамошния университетъ, сега въ Прага. Писалъ: „Философски мотиви въ творчеството на Римски-Корсаковъ“, „М.П.Мусоргски“, „Лириката на Римски-Корсаковъ“, „За религиозното начало въ руската свѣтска музика (въ излизация въ Прага „Руски хоровъ сборникъ“ 1930 — брой посветенъ на Архангелски).

Ларгаменте, ит. largamente или allargando = разширяваще.

Ларгето, ит. larghetto — умалително отъ Largo — означава темпо, по-бавно отъ Largo, и по-бързо отъ Adagio. Съ Л. означаватъ бавнитъ части (Satz) на симфонии, сонати и др., и за това тази частъ се нарича „Л-то“; напр. втората частъ на Моцартовия квинтетъ A dur за струнни инструменти и кларинетъ, втората частъ на Бетховеновата втора симфония и пр.

Ларго, ит. largo — буквално широко — най-бавното отъ всички темпи. Рѣдко се среща въ съединение съ molto — за да се означи възможно най-бавното движение. Л. се среща не твърде често като бавно темпово означение у класицитъ — само у Бетховена повече: сонатитъ ор. 7, 10, 106, въ квинтетитъ му и пр., а по-често — като означение на малки встъпления (уводи) на симфонии и сюити.

Лариго, фр. larigot — име дадено при старитъ французски органи на квинтовия гласъ, наричанъ още nasard; сжщо име на старъ инструментъ отъ рода на флажиолетитъ (малки флейти).

Ларинксъ, гр. = гърло.

Ларошъ, Херманъ Августовичъ — руски музикаленъ писателъ и критикъ, род. 25 май 1845 въ Петербургъ, умр. 18 окт. 1904 с. т.; ученикъ на Заремба и Ант. Рубинщайнъ въ Петербургската консерватория (съученикъ и близъкъ